

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑννακόσα δέκα
κ' ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Δεκατέσσαρες Αὐγούστου,
ἐκλογὴ μεγάλου γούστου.

Χίλια σήμερα μετρῶ κ' ἑκατὸ τριάντα τρία,
πετρελαίου τενεκὲς γιὰ τὴν καθεμιά φατρία.

Νίκης λαϊκῆς ἡμέρα
κ' ἐπανάστασις δευτέρα.

Ἐπανάστασις καὶ πάλι... πεῦκο πέφτει, πεῦκο τρίζει,
καὶ λαὸς ἐπαναστάτης μιὰ χαρὰ πανηγυρίζει,
κ' ἀλαλάζει μὲ σημαίαις: γιὰ τῆς στρούγγαις τενεκέ...
κόφ' τὸ πεῦκο, Κρητικέ.

Με τὸ τρίξιμο τοῦ πεύκου πέφτουν προὔχοντες τρανοὶ
κ' ὁ λαὸς ψηφίζ' ἰδέα καὶ σημαία γαλανή.
Κάτι νοιώθει στὴν ψυχὴ, κάτι φαίνεται πῶς θέλει,
τὸν φτερόνουν Κρητικοί, τὸν φτερόνουν Βενιζέλοι,
κ' ἀλαλάζει μὲ σημαίαις: γιὰ τῆς στρούγγαις τενεκέ,
κόφ' τὸ πεῦκο, Κρητικέ.

Θέλει δόξα καὶ θυσίαις σ' ἐ προγόνων ἱερὰ
κ' οἱ παλαιοὶ νὰ γίνουν νέοι καὶ νὰ πάρουνε φτερά.
Θέλει μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα νὰ μὴν πέρνουν τὸ ψωμί του
καὶ νὰ μὴν τσαλαπατοῦνε σὰν σκουπίδι τὴν τιμὴ του,
κ' ἀλαλάζει μὲ σημαίαις: γιὰ τῆς στρούγγαις τενεκέ,
κόφ' τὸ πεῦκο, Κρητικέ.

Ἔτσι φώναζαν κ' ἐκεῖνα τῶν χωριῶν τὰ κοντοβράκια,
σκούζουν κ' ἀπὸ χαμηλὰ,
σκούζουν κ' ἀπὸ ψηλὰ,
σκούζουν κ' ἀπὸ τὰ Πευκάκια:
γιὰ τῆς στρούγγαις τενεκέ,
κόφ' τὸ πεῦκο, Κρητικέ.

Εἰς ἡμέρας ἤλθε πόνου
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου.

Με τί λαχτάρα μυστική, με τί χαρά και πόνο
θά ξαναγύρισε σ' τὴ γῆ, ποῦ δὲν τὴν εἶδες χρόνο.
Ὅσο σ' ἐξένιζαν ἐκεῖ τὰ ξένα τὰ παλάτια
τόσο θά' κύτταζες ἐδῶ με τῆς ψυχῆς τὰ μάτια,
γιατί σὲ τούτη τὴν γωνιά, σ' τὴν πρώτη σου κοιτίδα,
θά' ἔρῃς ἀγάπη μοναχά, παλάτι και πατρίδα.

Πολλὴ μαυρίλα,
ποῦ γινε νύλα.

Φ. — Ὅποσον μέγα γεγονός...
ὁμίχλη σ' τὸν αἰθέρα...
σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμερα μαῦρη μέρα.

Σήμερα σκέπη μελανή
σὲ κάλπαις ἀπλωμένη,
σήμερα βγαίνουνε τρανοὶ
καταμουντζουρωμένοι.

Ἡ μούντζαις, ποῦ διναν συχνά σ' τῆς κλασικαῖς μας μούραις,
γιὰ τούτους, Περικλέτο μου, γινέκανε μουντζούραις.

Ὅργη λαοῦ, λαοῦ θυμός,
μεγάλο πανηγύρι...
σήμερα μέλας ποταμός
τὰ πάντα παρασύρει.

Μέσα σὲ μαῦρη θάλασσα μεγάλοι ναυαγοὶ
ζητοῦνε νάβρουν γῆ.
Μαύρης θαλάσσης κύματα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπᾶνε
κάτι παλὰ συνθήματα,
ποῦ πέρασαν και πᾶνε.

Μέσα σὲ μαῦρη θάλασσα βουτοῦν πολιτικοί,
ποῦ μαύρισαν τὰ μάτια μας με τὴν ρητορική.
Μέσα σὲ μαῦρη θάλασσα βουτοῦν караδοκῦρηδες,
ὁποῦ σὲ ξέραις ἔρριξαν μιὰ σκαμπαβία σάπια,
κι' ἐτόνωναν, βρὲ Περικλή, κι' ἐμάς τοὺς κακομοίρηδες
με γιαιοτροσύφια τοῦ καιροῦ και μπάρμπ' Ἀλέξη χάπια.

Γιὰ κύττα, Περικλέτο μου... μαύρης θαλάσσης φρίκη
και μαῦρα σήμερα βουνά
τρομάζουν μούτσουνα τρανά,
ποῦ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο τὸ πέρνουν γιὰ τσιφλίκι.

Σήμερα φεύγουν ὄνειρα και βγαίνουν ὄλα φροῦδα...
πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μαῦρη σὰν καλακούδα.
Σήμερα μαῦρος κοπετός, σήμερα μαῦρη λαύρα,
σήμερα πεῦκα πράσινα πέφτουνε κάτω μαῦρα.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου χίλια κι' ἐννακόσα δέκα
ἐμαυρίσθηκαν ἐκεῖνοι, ποῦ μᾶς κάνουν τὸν γχιουλέκα.
Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου κουδούνισανε κουδούνια,
στάναις λούφαξαν τραναῖς,
και φωνάξανε φωναῖς
οἱ συνδυασμοὶ τοῦ πεύκου πῶς τὰ βρήκανε μπαστούνια.

Βλέπω γύρω μου κι' ἀκούω συμπολίτας σεβαστοὺς
νὰ φωνάζουν: μαῦρο δὲς τοὺς,
νὰ μαυρίζουν τοὺς γνωστοὺς
και ν' ἀσπρίζουν τοὺς ἀγνώστους.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου γίνηκαν σπουδαῖα κάξα,
κι' ἔλεγαν οἱ Παλλικοὶ
ὅτι δὲν θά' πιάσουν μπάζα
οἱ καὶ μὲν οἱ λαῖκοι.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου πτώσις καθεμιάς φενάκης
θεῶς ὁ χωρέστους τοὺς καὶ μὲν... πᾶν τὰ σύμβολά των
κι' ἀσπροπρόσωπος ἐδῆκε κι' ὁ Μανώλης ὁ Μπενάκης,
ἀν κι' αὐτὸς ἐδῶ μᾶς ἤλθε μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀραπιά.

Χίλια κι' ἐννακόσα δέκα, στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου
βρόντησε λαοῦ βροντή,
κι' ἔγιν' ἓνα πατιρντί
μᾶς ψηφοφορίας νέας και καθ' ὅλα πρωτακούστου.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου γίνηκε ἓνας κοπετός,
κι' ἀσπρίσαν τὸν Ζερβουδάκη, ποῦν Ἀιγύπτιος κι' αὐτός.
Κι' ἔλεγαν οἱ πευκοφόροι: τί δαιμόνιο τοὺς πιάνει
κι' ἀσπρους βγάξουν ὅσους εἶναι μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀραπιά;
κι' ἔλεγαν με μαῦρο κλάμμα μαυρισμένοι καπετάνοι:
βάλτε μας σὲ μιὰ βάρκα με σαράντα δρὸ κουπιὰ,
κι' ἄρον ἄρον στείλετέ μας και τοὺς δρὸ τοὺς τσελιγκάδες
μέσα σ' τοὺς στραβαπαδάδες.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου βγάλανε και τὸν Στρατῶν
και τὸν κάνουν στρατά στρατά... βγάλανε και τὸν Δρακί
τὸν συντάκτη τῆς Ἐρεῦνης σ' τῆς Ἀγγλίας τὴν Ὁξφόρδη,
ποῦ σὰν ἔμαθε πῶς λέρδα παίζουν και δικοὶ μας λέρδα,
ἄρχισε φυτοφαγία νὰ διδάσκη νύκτα μέρα
σ' τὴν ἰσχνή μας τὴν γαστέρα.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου βγάλανε και τὸν Γιολλάση
κι' εἶδαν φατριῶν δυνάμεις
νὰ κινοῦνται μαῦρα δάση
σὰν κι' ἐκεῖνο τῆς Βιρνάμης.

Ὁκτῶ μηνὸς Αὐγούστου, τῆς κάλπης τὴν ἡμέρα,
κι' ὁ Τσῶρτσιλ τῆς Ἀγγλίας εὐρέθηκ' ἐδῶ πέρα,
και με τὴν Λαίδη Τσῶρτσιλ ἐγύριζε σ' τὰ τμήματα
κι' ἐκύτταζε τὸ πεῦκο και τὰλλα τὰ συνθήματα.

Ὁκτῶ μηνὸς Αὐγούστου κι' ὁ Τσῶρτσιλ με τὴν Λαίδη,
σεπτὰ πατοῦντες ἔδην,
ἔμαθαν πῶς οἱ παῖδες τῆς εὐκλεοῦς μητρὸς
ἐμαυρίζαν ἀπόνως τοὺς παλαιούς σωτήρας,
και πῶς ὁ Ζαβιτσάνος, εἰς τοὺς Κορφοὺς γιαιοτρός,
ἐπέρασε σ' τοὺς ψήφους τὸν Τζῶρτζη τῆς Κερκύρας.

Ἀκούσανε με λύπη τὸ κάζο τὸ μοιραῖο,
και πρὶν εἰς τὴν Ἀγγλία με τὸ καλὸ γυρίσουν
λαὸς νὰ πᾶν σ' τὴν Ρόμα νὰ βροῦν τὸν Κερκυραῖο,
και γιὰ τὸν Ζαβιτσάνο νὰ τὸν παρηγορήσουν.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου μαῦρ' ἀνεκινοῦντο πλήθη
και δὲν εἶδα ψηφοφόρους ἓνας κι' ἄλλος νὰ τραβᾷ,
και τὸν Τζῶρτζη τῆς Κερκύρας ὁ σὶρ Τσῶρτσιλ ἐλυπήθη,
ποῦ μ' αὐτὸν τὸν Ζαβιτσάνο τὰ κατάφερε ζαβά.

Κι' ἐκ τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων
ὡς ἐνθῆμ' ἡμᾶς τῆς μόνον
ἓνα πεύκου πῆρε κλώνον,
εἰς τὴν κάλπη του κι' ἐκείνος σύμβολό του νὰ τὸ βάλῃ,
ἀφοῦ τέτοια τύχη φέρνει και σ' τὸν Κόντε και σ' τὸν Ράλλη.

Π. — Τούτου τοῦ μηνὸς ὀκτῶ, ποῦ καναν κι' οἱ ξένοι χάξι,
βγάλανε τὸν Γαλανό, βγάλανε και τὸν Καζάκη,
τούτου τοῦ μηνὸς ὀκτῶ, ποῦ με κάνει και τὰ χάνω,
βγάλανε ποῦ λὲς τὸν Ἑσλιν και τὸν ποιητὴ τὸν Μάνο,
στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου, ποῦ ἔσπηνθησαν και ζᾷ,
βγάλανε τὸν Καλλησπέρη, βγάλανε τὸν Πετμεζᾷ.

Τότε, ποῦ τρεχε σ' τῆς κάλπαις κάθε καρυδιάς καρῦδι,
βγάξουνε τὸν Βαριτσιώτη, βγάξουν τὸν Θεοδωρίδη,
τάτε, ποῦ λησμονηθῆκαν στομαχιῶν συμφέροντα,
ἄνδρες νέοι, Φασουλῇ μου, βγάξουν και τὸν Γέροντα,
μὲ λαγοῦ γρηγοροσύνη βγάξουν και τὸν Λαγοπάτη,
παπατεῦώντας τῆς κάλπαις βγάξουνε και τὸν Πασπάτη.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου μαύρισαν ἐνωτικούς
κι' ἔβγαλαν και τὸν Καλλέργη και τοὺς πέντε Κρητικούς,
βγάλανε και τὸν Ζωγράφο και τὴν ἄλλη συντροφιά
και τὰ μούτρα τῶν κομμάτων ἦτανε γιὰ ζωγραφιά.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου, τὴν ἡμέρα τὴν τρανή,
Καννιδάτων ὅπως πρῶτα δὲν ἀκούεται φωνή,
δὲν σηκώνεται μαγκοῦρα, μπράδου δὲν βροντᾷ πιστόλι,
μ' ἓνα μπράδο γιὰ τὴν τάξι πᾶνε και ψηφίζουν ὄλοι.

Στῆς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου, ποῦ πεσαν ἐπιφανεῖς,
μεθυσμένος ψηφοφόρος δὲν ἐφάνηκε κανεὶς,
στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου δὲν ἐπῆγα σ' ἐκκλησιαίς
κι' ἀποτοίγαρα δὲν βρήκα και δὲν ἀκουσα βραϊσιαίς.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου, ποῦ στριψε καμπόσων νοῦς,
μ' ἔπρος σ' τῆς κάλπαις ψηφοφόρους εἶδα μόνον ξωκτανούς,
και καθέννας μακαρίτης ἀναπαύεται σ' τὴν γῆ,
και κρανία λὲν νεκρά
με παράπονα πικρά
πῶς κανεὶς δὲν ἀνστήθη σ' τῆς Διπλῆς τὴν ἐκλογή.

Στὰς ὀκτῶ μηνὸς Αὐγούστου, τὴν ἡμέρα τὴν μεγάλη,
ἐπανάστασις καινούρια γὰν ὡσε πολλῶν κεφάλι,
κι' ἔμαθε κι' ὁ Βασιλεὺς, ποῦ διέμενε σ' τὴν Πάρο,
πῶς και μέσα σ' τὰ χωριά δὲν ψηφίζουνε κουμπάρο.

Ὁ γδὴ τούτου τοῦ μηνὸς
λαοῦ μεγάλο γεγονός.
Κι' ἂν ψήφισε πεισματικά
κάληπ' πᾶν τὸς ἀγνώστου,
κάνει καλὰ, κάνει κακὰ,
λογαριασμός δικός του.

Αὐτὸς πληρώνει, Φασουλῇ, τοὺς φόρους και τὰ λάθη,
ποῦ χάνομε πολλὰς φορὰς ταῦτά με τὸ καλὰθι,
κι' ἐκείνον ἂν ἐψήφισε κι' ἐστράφη κατὰ τούτου,
κάνει καλὰ, κάνει κακὰ, κάνει τοῦ κεφαλιού του.

Ὁ γδὴ τοῦτου τοῦ μηνὸς
λαοῦ μεγάλο γεγονός.

κι' ἡ Ρωμηοσύνη φάνηκε πῶς θέλει νὰ θυμώσῃ
καὶ σὺν καρπὸν τῆς γνώσεως σὺν Εὐᾷ νὰ σιμώσῃ.
Ὁ γδὴ τοῦτου τοῦ μηνὸς καὶ χάλαστα καὶ βάρτα...
ὁ Πῶπ ἐβγήκε στὰ Ψαρρὰ κι' ὁ Σίμος εἰς τὴν Ἀρτα.

Ἐπανάστασις καινούρια,
κι' ἄς βαροῦμε τὰ σαντούρια
κι' ἄς βαροῦμε τὰ βιολιά...
ζήτω καὶ τοῦ Βασιλεῖ.

Εἶθε τῶν ἐχθρῶν μας ἔλῳν νὰ τοὺς δώσ' ἡ μοῦλα κλώτσους,
κι' ἔλα μόνοι καὶ μετ' ἄλλων
νὰ δεχθῶμεν τῶν Τρικκάλων
γεωργοὺς πληρεξουσίου, Κουκουλέτσους καὶ Κοτρώτσους.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρὲ Φασουλή, δέξου δὴ τρεῖς γιαννάδες
καὶ πᾶμε νὰ θρηνησῶμε τοὺς δύο τσελιγκάδες.

Παράστασις μεγάλη τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη.

Ὑπὸ σκιὰν ἀμφιλαφῇ
πευκῶνων μυρωδάτων
δὴ τσελιγκάδες ἀδελφοί
λένε τὰ βάσανά των.

Ὑπὸ σκιὰν παρήγορον ὀλοπρασίνης πεύκης
μὲ μαραμμένα χεῖλη
δρροῖζονται δὴ φίλοι,
Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης,
κι' ὁ μὲν φορεῖ ρεπούμπλικα κι' ὁ δὲ φορεῖ καστόρι,
καὶ παραστέκουν γύρω των θλιμμένοι πευκοφόροι.

Ράλ. — Πῶς δὲν ἔβαλα Κορδόνι, πῶς δὲν ἔβαλες Ἐλῆ;
τί μᾶς ἤλθε, Κόντε Τζώρτζη, ν' ἀρνηθοῦμε τὰ παληά;
Τί τὸν ἤθελα τὸν πεῦκο, Θεοτόκη μου, κι' ἐγὼ;
ἀμμ' δὲν ἔβαζα στὴν κάλπη μὴ πατάτα κι' ἐν' αὐτό;

Κόν. — Τί τὸν ἤθελα τὸν πεῦκο, Μῆτσο μου ρεπουμπλικάνο;
ἔτσι κι' ἔτσι λάδι καίνω,
κι' ἔπρεπε γιὰ σύμβολό μου νάχω πάντα τὴν ἐλῆ...
μὲ τὸ πεῦκο φιναλμέντε πάθαμε κακὴ δουλειά.

Ράλ. — Ἐχαθῆκαν τᾶλλα δένδρα, λεύκαις, πλάτανοι, μηλιάς.
καὶ διαλέξαμε τὸν πεῦκο γιὰ νὰ πάθωμε δουλειὰς;
Τί τὸν ἤελαμε τὸν πεῦκο, τί τὸν ἐφυλάγαμε;
τώρα, Κόντε Θεοτόκη, νίψου κι' ἀποφάγαμε.

Κόν. — Ἄν ἄλλο δένδρο βάζαμε, ξανθὲ ρεπουμπλικάνο,
δὲν θὰ τὴν πάθαινα κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν τὸν Ζαβιτσάνο.
Ὁ Ζαβιτσάνος μ' ἔφαγε, μ' ἐπότισε χολαῖς...

Ράλ. — Χρυσό μου, μὴν πικραίνεσαι, χρυσοῦλι μου, μὴν κλάτεις.

Κόν. — Ἄν ἄλλο δένδρο βάζαμε
τώρα δὲν θὰ ρεμβάζαμε
σὲ τούτους τοὺς πευκῶνας
οἱ δὴ μᾶς κατὰ μόνας.

Ράλ. — Αὐτὸς ὁ κύριος λαὸς δὲν εἶναι στὰ καλά του...
καλλίτερο ἀραπόσταρο νάβαζα τοῦ γαλατοῦ.

Ἴσως μὲ τοῦτο νάβγαιναν ὀικοί μας περισσότεροι
καὶ λαῖκοι λιγώτεροι.

Κόν. — Ἡ σκιὰ τοῦ Ζαβιτσάνου, τζόγια μου, μὲ φοβερίζει...
ἀχ! αὐτὸς ὁ παληοπεῦκος ἦταν συμφορὰ γιὰ μᾶς,
κι' ὅταν αὖρα ξεφυρίτις σὲ πευκῶνας ψιθυρίζῃ
ἐνθυμοῦ τὰς τελευταίας τῶν ἐρώτων μας στιγμᾶς.

(Ἐνθ' τοιαῦτα λέγουν ἀκούεται νὰ ψάλλῃ
μία ξυλένια μούρη:
κόφτο τὸ πεῦκο, Κόντε, κόφτο τὸ πεῦκο, Ράλλη,
καὶ δὲν σὰς πᾶει γοῦρι.

(Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης ἔρχεται κοντὰ των μὲ λαχτάρια
καὶ μὴ παληὰ κιθάρα,
ποῦναι τοῦ Κόντε στύλος
καὶ πρῶτος πρῶτος φίλος,
κι' ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος εἰς τὴν παληὰ Βουλὴ
τὸν ἔλεγε τοῦ κόμματος τὸν Μεριστοφελῆ.)

Ὁ Μπουφίδης ὁ πολὺς εἶδος Μεριστοφελῆς.

Κατερίνα ἰντολατράτα,
περκὲ τᾶκαναν σαλάτα;
περκὲ τέτοιο ξαφνικό;

Δὲν βαρεῖ γιὰ μᾶς λαγοῦτο...
Κατερίνα, τεῖναι τοῦτο,
ποῦ γινε σὺν Κρητικό;

Μαύρου πεύκου πέφτουν φύλλα,
ἔμπρὸς καὶ πίσω μου μαυρίλα,
σκότος γύρω μου βαθύ.

Ποῖος τὴν συμφορὰ θ' ἀκούσῃ
τοῦ Μπουφίδη μὲ τὸ μουσι,
καὶ δὲν θὰ συγκινηθῇ;

Ποῖος πίστευε ποτέ, παιδιά,
πῶς κι' ἡ δική μου Λειβαδιά
τὸν Κρητικὸ θ' ἀσπρίσῃ
κι' ἐμένα θὰ μαυρίσῃ;

Ψηφίσετε, τοὺς ἔλεγα καὶ τὸν μπαμπᾶ τὸν λέοντα,
ψηφίσετε καὶ τὸ παιδί, τὸν σκύμο τοῦ τὸν Κρέοντα,
μὴ φῶτε κρέας, βρὲ παιδιά, μὴ κρέατος κραυγὴ,
γιατ' εἶναι καὶ σαρακοστή τῆς Παναγίας μεγάλη.
Τὸν κάκου, δὲν μ' ἀκούσανε, γιὰ τούτους βρέχει πέρα...
κρέας ζητοῦ τοῦ Κρέοντα, κρέας καὶ τοῦ πατέρα.

Καὶ τώρα χαῖρε, Λειβαδιά μὲ τὰ παχέια λειβάδια,
τοῦ μαύρισες τὸ μάτι μου,
χαῖρε καὶ σὺ Κορφιότη μου,
μὲ τὰ πολλὰ κοπάδια.

Μαύρισαν καὶ τοὺς Κρέοντας
καὶ τοὺς μουσάτους λέοντας
τοὺς ὑπὲρ σοῦ παλαιόντας
καὶ τώρα πᾶνε λέωντας
καὶ τὴν μαυρίλα κλαίωντας.

(Τί τοὺς ἤελατε τοὺς πευκοῦς... ἀχ! ἐλῆ καὶ σὺ κορδόνι... [νε]
τέτοια ψάλλουν κι' ἡ δὴ στρουγγαῖς, κι' ἡ παράστασις τελεί.)